

den kommende Tid paa en Maade, som neppe altid vil være hverken den ene store Kreds af Befolkningen, de besiddende, eller den anden store Kreds af Befolkningen, de besiddelsesløse, behagelig. Det er rigtigt, at der kan komme nu — og det synes jeg er overmaade heldigt — en ensartet Forstaaelse mellem Arbejdsgiverne og de organiserede Arbejdere, som det forekommer mig, at alle maa lægge den største Vægt paa frembringes, virker, befrugter de økonomiske Forhold. Derfor maa jeg se paa det, der i Øjeblikket sker med Havnearbejdet, fra det Synspunkt, at langt det betydeligste, som denne saakaldte Strejke viser, er dette, at der hos de organiserede Arbejdere er en fast og bestemt Villie til at trykke sligt ned. Hvis man spørger mig, hvad Regeringen vil foretage sig, naar en saadan Strejke finder Sted, er det naturligt, at man først henviser til, hvad de organiserede Arbejdere foretager for at komme over saa vanskelige Forhold som dem, der her har kunnet komme til at foreligge, og som kunde true Samfundets Interesser. Saa længe det er saaledes i Samfundet, som det er i vort Samfund i Øjeblikket, at der er Enighed mellem Regeringen og, det haaber jeg, Rigsdagen og de organiserede Arbejdere, eller hvis De hellere vil bruge et andet Ord, mellem Socialdemokratiet og Regeringen og andre Partier, saa er dette, der sker, mindre farligt, ja, i en vis Forstand ret ufarligt, selv om det kan give Anledning til meget slemme, forstyrrende, ja, ødelæggende Tilstande en kort Tid. Jeg tror derfor, at man ikke maa øjeblikkelig bruge de mest skræmmende Ord, man maa ikke straks tale om Oprør og om Midler mod Oprør. Ikke fordi ikke ethvert forstandigt og ærekrævet Menneske fordømmer, naar man bryder Overenskomsten fra den ene Dag til den anden, naar Personer, som ikke fortjener Agtelse eller Tillid eller ikke synes at ville arbejde, sætter Arbejdet over Styr for andre og truer Samfundet, men fordi man for Tiden bør holde sig til den mest nøgterne Opfattelse, og ogsaa fordi man maa tage i Betragtning, hvad det er for en Verden, vi lever i, hvad det er for et Europa, der er kommet ud af Krigen, og hvad der sker baade i det ene og i det andet Land. Skønt jeg ikke har været udenlands for Tiden, saaledes som det ærede Medlem, og indhentet personlig Erfaring, har jeg dog nogen Kundskab om, hvad der sker i Udlandet. Vi har jo ikke oplevet, hvad man f. Eks. har oplevet i et Land som Frankrig for kort Tid

siden, at pludselig alt Arbejde en ganske kort Stund standses: Jernbaner, Telegrafer, Telefoner, alle Statsvirksomheder, for at vise, hvad Magt der er deri, hvad Magt selve Arbejderskaren, Arbejderstanden, det, som det ærede Medlem kalder „Klanen“, d. v. s. Klanen i udvidet Forstand: mange Klaner sammen, besidder. Noget saadant har vi ikke oplevet. Vi har i Øjeblikket ikke set andet, end at et Forslag om Generalstrejke er blevet afvist af den besindige Arbejderstand, som vi til vor store Lykke har her i Landet. Jeg har nogen Lyst til overfor det ærede Medlem at fremhæve dette Gode, og jeg kan ikke billige, at man nu ved en Forhandling, som slet ikke vedrører dette Spørgsmaal, af en enkelt Minister kræver et Svar paa, hvad der skal gøres, hvis noget indtræffer, som altsaa i Øjeblikket ikke er indtruffet. Det er jo ikke indtruffet, at en Arbejdsstandsning af oprørsk Art sætter Samfundet i Fare i længere Tid. Det, vi har set, er, at Arbejdernes Ledelse en Gang har kunnet komme overens med Arbejdsgiverorganisationerne. Det skete for ganske kort Tid siden, da Havnearbejderne, Fyrbøderne og Sømændene talte sig til Rette med Arbejdsgiverorganisationerne. Hvad vi har set nu i disse Dage, er ganske vist et højt forkasteligt Forsøg paa fra et Mindretals Side at terrorisere et Flertal — saaledes maa det forstaaes —, men efter den Efterretning, der er kommet til Regeringen, er det saaledes, at dette Forsøg er mislykkedes, og at man har vedtaget at gaa i Arbejde igen i Morgen.

Jørgen Berthelsen: Det foreliggende Lovforslag drejer sig jo om midlertidige Foranstaltninger til Fremme af Toldbehandlingen af Gods i København. Det er derfor ganske rimeligt, at alle de Udtalelser, der er faldet angaaende det, har drejet sig om Behandlingen af Gods her i København. I §§ 2 og 3 henvises der imidlertid til Lov Nr. 88 af 5. Maj 1908, og saa vidt jeg kan se, omhandler Bestemmelserne deri ogsaa Provinserne. Jeg skal ikke paa dette sene Tidspunkt afæske den højtærede Finansminister nogen Erklæring eller Udtalelse om Spørgsmaalet, men jeg vil gerne henstille til Finansministeren, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa, at ikke ogsaa Toldpakhusene i Provinserne misbruges. Jeg er nemlig noget tilbøjelig til at tro, at den Pladsmangel, der har været de forskellige Steder, har foranlediget, at man har benyttet Toldpakhusene mere som virkelige Pakhuse.